

Ανθρώπινες ιστορίες...

«Όταν ο πόνος γίνεται τραγούδι»

Στη χώρα του ήταν διάσημος τραγουδιστής. Τώρα, είναι ένας ανώνυμος πρόσφυγας, στο κέντρο φιλοξενίας στη Ριτσώνα. Οι εφιάλτες του γίνονται στίχοι και το παράπονο νότες. Μόνο έτσι μπορεί να γιατρέψει τις πληγές του. Παραδίδει μαθήματα μουσικής στον καταυλισμό και παρέα με άλλους άντρες, παίζουν ταμπουρά και τραγουδούν για όσα βαραίνουν την ψυχή τους.

Το όνομα του είναι Σιβάν. Ο πόλεμος στη Συρία τον ανάγκασε, μαζί με την γυναίκα του και τα παιδιά του, να πάρει τον δρόμο της προσφυγιάς. Ένα τρομακτικό ταξίδι προς το άγνωστο, για ένα καλύτερο αύριο, που ακόμα δεν έχει έρθει. «Όλα τα άσχημα της ζωής μας, τα ζήσαμε σε αυτό το ταξίδι. Είδα φίλους και συγγενείς να πεθαίνουν. Άλλους τους αφήσαμε πίσω. Το ίδιο και τους μουσικούς μου. Μας κυνήγησαν, μας χτύπησαν. Είναι σαν να μπήκαμε σε ένα βούρκο που δεν έχει τελειωμό. Στη Συρία είχα μια τελείως διαφορετική ζωή. Ήμουν διάσημος. Με ήξεραν όλοι. Έχω δουλέψει ως μουσικός - τραγουδιστής και στην Τουρκία και στο Ιράκ. Κάθε μέρα ήμουν σε πάρτι και γιορτές. Σήμερα είμαι ένας άγνωστος πρόσφυγας. Ένας άνθρωπος ασήμαντος που δεν τον γνωρίζει κανείς», μας λέει γεμάτος θλίψη.

«Ξεκίνησα να παίζω στα εφτά μου. Τα πρώτα μου όργανα τα έφτιαχνα μόνος μου. Είμαι αυτοδίδακτος. Νότες έμαθα να διαβάζω αργότερα. Ο ταμπουράς ή μπουζούκι, όπως το λέμε εμείς, είναι ο φίλος μου. Στα καλά και στα κακά. Όταν βουλιάξαμε με

τη βάρκα στα νερά του Αιγαίου, η πρώτη μου σκέψη ήταν να σώσω το όργανο μου και μετά τα παιδιά μου. Η μουσική είναι όλη μου η ζωή. Εκφράζομαι μέσα από αυτή». Αυτός είναι άλλωστε είναι και ο λόγος που ο Σιβάν διδάσκει ταμπουρά σε άλλους πρόσφυγες, μέσω της δράσης «εργαστήρι μουσικής» του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Όπως μας εξηγεί η Χρυσάνθη, στέλεχος ψυχοκοινωνικής στήριξης του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού στο κέντρο φιλοξενίας προσφύγων στη Ριτσώνα, «είναι πολύ σημαντικό να εξασφαλίσουμε στους ανθρώπους αυτούς τις βιοτικές τους ανάγκες. Τροφή, ιατρική περίθαλψη, διαμονή σε ασφαλή χώρο. Στο πλαίσιο της υγείας εμπίπτει και η ψυχοκοινωνική στήριξη. Για το λόγο αυτό προσπαθούμε να τους κινητοποιήσουμε για να συμμετάσχουν σε όσο το δυνατόν περισσότερες δημιουργικές δραστηριότητες, που θα τους αποφορτίζουν συναισθηματικά, θα τους επιτρέψουν να εκφράσουν τα συναισθήματά τους, να περνούν το χρόνο τους ευχάριστα, και ίσως να αποκτήσουν κάποια εφόδια που θα τους φανούν χρήσιμα. Υπάρχουν πολλά και διαφορετικά προγράμματα δραστηριοτήτων για τις γυναίκες, τα παιδιά και τους άντρες. Μία από τις δραστηριότητες των αντρών είναι και το εργαστήρι μουσικής».

Ο Αζάντ, είναι ένας από τους τριάντα πρόσφυγες που συμμετέχει σε αυτή τη δραστηριότητα. «Όταν ήμουν μικρός έφτιαχνα μόνος μου μουσικά όργανα. Έπαιζε και ο πατέρας μου όργανο. Όλοι οι φίλοι μου που έχασα, ήταν μουσικοί. Τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου θα μάθουν και αυτά να παίζουν. Ο γιος μου, ο Μοχάμετ μαθαίνει τώρα. Η μουσική είναι διεθνής γλώσσα που όλοι καταλαβαίνουν. Μεταφέρει την ιστορία της χώρας μας και τον πολιτισμό μας στις επόμενες γενιές».

Οι χορδές πάλλονται και ο πόνος της ψυχής για όσα έζησαν και για όσα έχασαν γίνονται τραγούδι: «Δεν με γνωρίζει κανένας. Δεν με υπολογίζει κανένας. Περπατάω και δεν ξέρω που πάω. Έχω χάσει το μέλλον, έχω χάσει την ελπίδα, έχω χάσει τα πάντα. Θέλω να συναντήσω κάποιον από τους παλιούς φίλους μου. Έτσι, λίγο για να μιλήσω. Όποιον κι αν κοιτάω όλοι είναι ξένοι. Και αυτοί, ούτε που με κοιτάνε».

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα

**Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού**